

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 284/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. D., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2 T 243/09 z 12. marca 2010 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2010 a v totožnom znení aj 10. júna 2010 doručená sťažnosť A. D., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu

podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 243/09 z 12. marca 2010 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 22. februára 2010 podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Sťažovateľ tvrdil, že 12. marca 2010 sa malo na okresnom súde uskutočniť predbežné prerokovanie obžaloby a v tento deň vzniesol aj námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu okresného súdu z dôvodu, že jeho trestná vec jej bola pridelená formálne, a to z dôvodu, že už prerokúvala trestnú vec iného obžalovaného. V tom videl porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa predsedníčka senátu okresného súdu uznesením sp. zn. 2 T 243/09 z 12. marca 2010 nevyhovela jeho námietke zaujatosti, a preto proti nemu hneď podal sťažnosť, ktorú doplnil 26. marca 2010.

Sťažovateľ uviedol, že o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010 tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Uznesenie mu bolo doručené 23. apríla 2010.

Sťažovateľ tvrdil, že tým, že mu uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010 bolo doručené až po 60 dňoch od podania žiadosti o prepustenie z väzby (22. februára 2010), o ktorej sa z dôvodu vznesenej námietky zaujatosti nekonalo, došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5

listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Podľa jeho názoru všeobecné súdy nerozhodli o zákonnosti jeho väzby urýchlene a bezodkladne.

Okrem toho sťažovateľ vyslovil názor, že po 3. marci 2010 sa nachádza vo väzbe bez právneho dôvodu. Sťažovateľ uviedol, že naposledy mu bola lehota trvania väzby predĺžená uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 119/09 z 9. októbra 2009 práve do 3. marca 2010, ale po tomto dátume sa o ďalšom trvaní väzby nerozhodlo, a preto ďalšie zotrvanie vo väzbe považuje za nezákonné. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval aj judikatúrou ústavného súdu (I. ÚS 6/02), podľa ktorej okolnosť, že bola podaná obžaloba, nie je postačujúca pre splnenie podmienky zákonnosti väzby a nemôže odôvodniť ďalšie trvanie väzby bez príslušného súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ taktiež namietal „*konanie a postup Okresnej prokuratúry Z.*“, avšak bez uvedenia akýchkoľvek skutočností.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a rozhodnutiami okresného súdu vo veci sp. zn. 2 T 243/09 a krajského súdu vo veci sp. zn. 5 Nto 7/10 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení jeho práv postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, a to z dôvodu, že podľa jeho názoru nerozhoduje v jeho veci zákonný sudca, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 22. februára 2010 nebolo rozhodnuté, a to ani potom, ako mu 23. apríla 2010 bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010, ako aj z dôvodu, že podľa jeho názoru je jeho zotrvanie vo väzbe po 3. marci 2010 nezákonné, lebo po tomto dátume neexistuje súdne rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 243/2009 z 12. apríla 2010, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich

v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd konštatuje, že proti uzneseniu okresného súdu ako súdu prvého stupňa, ktorým nebola predsedníčka a prísediaci senátu vylúčení z trestnej veci sťažovateľa, využil sťažovateľ ústavnú a zákonnú možnosť a obrátil sa na krajský súd, ktorý na základe podaného opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo krajského súdu preskúmať na základe sťažnosti rozhodnutie okresného súdu a poskytnúť tak ochranu sťažovateľovým právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutia všeobecného súdu v sťažovateľovej trestnej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08, III. ÚS 386/09, III. ÚS 166/2010).

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Nto 7/10 z 1. apríla 2010.

Ústavný súd zistil, že napadnutým uznesením krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 243/09 z 12. marca 2010, ktorým bolo rozhodnuté, že senát okresného súdu v zložení z predsedníčky senátu a prísediacich nie je vylúčený v trestnej veci sťažovateľa.

V odôvodnení tohto rozhodnutia sa krajský súd vyjadril k povahe námietky sťažovateľa, v rámci ktorej namietal, že okresný súd nebude v jeho veci rozhodovať objektívne a nestranne, pretože predsedníčka senátu prerokúva aj trestnú vec iného obžalovaného, ktorá bola vylúčená na samostatné konanie. Krajský súd ďalej konštatoval, že vzhľadom na to, že senátu okresného súdu neboli známe žiadne skutočnosti, ktoré by

odôvodňovali jeho vylúčenie z tejto trestnej veci, rozhodol o svojom nevyhlásení. Súd druhého stupňa upriamil pozornosť aj na to, že okresný súd konštatoval, že svoj doterajší postup považuje za zákonný a správny.

Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podal hneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí pri predbežnom prerokovaní obžaloby a následne ju aj písomne zdôvodnil. V rámci svojich námietok sťažovateľ uviedol, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, o ktorej sa rozhodovalo 18. decembra 2009, došlo k nezákonnému postupu, ďalej tvrdil, že jeho väzba je nedôvodná a že o jeho žiadosti mal rozhodovať sudca pre prípravné konanie.

Krajský súd konštatoval, že námietka sťažovateľa, ktorú podal proti senátu okresného súdu nie je dôvodná a navyše nebola vznesená bez meškania tak, ako to má na mysli § 31 ods. 4 Trestného poriadku, pretože sťažovateľ o zložení senátu mal vedomosť už v decembri 2009, ale námietku vzniesol až v marci 2010.

Okrem toho súd druhého stupňa vyslovil názor, že námietky sťažovateľa týkajúce sa nestrannosti senátu okresného súdu neboli objektívne zdôvodnené a voči prísediacim senátu ani neboli bližšie špecifikované. Na základe toho potom krajský súd dospel k záveru, že nie sú dané objektívne skutočnosti, ktoré vyvolávajú pochybnosti o spravodlivom rozhodovaní senátu okresného súdu v danej trestnej veci. Krajský súd preto sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 12. marca 2010 zamietol.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany

ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 126/03, I. ÚS 121/06) uviedol, že pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybníť. Z tohto pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj tzv. zdanie (javenie sa) pochybností (appearances of bias). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci *Delcourt v. Belgicko*, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale sa aj musí javiť, že je vykonávaná“. Podstatnou je dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (III. ÚS 16/00, IV. ÚS 3/08).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry a ústavnej konfrontácie, ktorej boli podrobené závery krajského súdu a námietky sťažovateľa, dospel ústavný súd k záveru, že uznesenie krajského súdu je presvedčivé, odôvodnené a v nijakom ohľade nevykazuje známky svojevôle. Krajský súd v ňom celkom jasne zdôvodnil, prečo námietka sťažovateľa o pochybnostiach voči nestrannosti a objektivite senátu okresného súdu bola vyhodnotená ako irelevantná. V tejto súvislosti krajský súd poukázal hlavne na to, že sťažovateľ nevzniesol námietku v súlade s podmienkami podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku, pretože ju nevzniesol bez meškania. Navyše sa krajský súd venoval aj podstate danej námietky. K tejto poznamenal, že pokiaľ by mala byť právne významná, musela by byť aj zdôvodnená a aj pre nestranného pozorovateľa by tu už na prvý pohľad museli existovať skutočnosti,

ktoré by spochybňovali nestrannosť senátu okresného súdu. Krajský súd však takéto skutočnosti nezistil.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné hodnotiť vyvodené závery ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a ktoré by mali zároveň za následok porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Keďže označeným rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, v tomto ohľade nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ktoré obsahujú nielen základné hmotné, ale aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu, t. j. vrátane práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 243/09 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nto 7/10 v súvislosti s nedodržaním požiadavky urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 22. februára 2010.

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa zistil, že okresný súd uznesením č. k. 2 T 243/09-769 z 18. decembra 2009 okresný súd ponechal sťažovateľa vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby a neprijal jeho písomný sľub daný podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 20/2010 z 28. januára 2010 tak, že ju zamietol. V súlade s § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. januára 2010.

Ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby sťažovateľ podal 22. februára 2010.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. ... O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ namietal priet'ahy v postupe okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 22. februára 2010, ktorú podal ešte predtým, než uplynula lehota 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa rozhodlo o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby.

Podaním sp. zn. 2 T 243/2009 z 26. februára 2010, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 3. marca 2010, mu okresný súd oznámil, že o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby, ktoré podal pred uplynutím lehoty 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia (uznesenie krajského súdu z 28. januára 2010), ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby naposledy zamietnutá, nerozhodoval, pretože neobsahovali nové skutočnosti.

Keďže okresný súd a následne ani krajský súd s prihliadnutím na štvrtú vetu § 79 ods. 3 Trestného poriadku o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 22. februára 2010 z dôvodu, že neobsahovala nové skutočnosti, ani nekonali, nemohli sa dopustiť priet'ahov v konaní, a tým ani porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny, ako ani práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že zistil, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 4. marca 2010, ktorú podal už po uplynutí lehoty 30 dní od právoplatnosti uznesenia krajského súdu z 28. januára 2010, rozhodol okresný súd až 30. apríla 2010. Túto skutočnosť však sťažovateľ z hľadiska nedodržania požiadavky urýchlenia a bezodkladného rozhodovania o zákonnosti väzby vôbec (a to ani v odôvodnení sťažnosti, ani v jej petite) nenamietal.

4. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich práv postupom okresného súdu a krajského súdu, pretože tvrdil, že tieto súdy ho mali po 3. marci 2010 prepustiť bezodkladne z väzby na slobodu, a to z dôvodu, že o ďalšom trvaní jeho väzby po tomto dátume nebolo rozhodnuté.

Ústavný súd zistil, že 9. decembra 2009 bola na okresnom súde podaná obžaloba na sťažovateľa za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Na sťažovateľa sa pritom hľadí ako na páchatel'a podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona.

Po podaní obžaloby okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 243/09 z 18. decembra 2009 okrem iného vyslovil, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe z dôvodov útekovej a preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku].

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 20/2010 z 28. januára 2010 tak, že ju zamietol.

Krajský súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľ bol vzatý do väzby rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 0 Tp 119/09 z 5. apríla 2009, a to z dôvodov podľa §

71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom väzba uňho začala plynúť 3. apríla 2009 o 13.00 h. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 119/09 z 9. októbra 2009 bola lehota trvania jeho väzby predĺžená do 3. marca 2010.

Z uvedeného vyplýva, že väzba v prípravnom konaní bola predĺžená do marca 2010, ale už v decembri 2009 bola na sťažovateľa podaná na okresnom súde obžaloba, v dôsledku čoho sa vec posunula do štádia konania pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin. Podľa § 76 ods. 7 písm. c) citovaného ustanovenia z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá na prípravné konanie najviac dvadsaťpäť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo § 78, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu.

Podľa prvej vety § 79 ods. 2 Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili.

Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd nedomnieva, aby sa sťažovateľ po 3. marci 2010 nachádzal vo väzbe bez príslušného súdneho rozhodnutia. Ústavný súd zastáva názor, že takýmto súdnym rozhodnutím, ktoré sa týka zotrvania sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby (9. decembra 2009), je uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 243/09 z 18. decembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 20/2010 z 28. januára 2010. V označených rozhodnutiach všeobecne súdy zreteľne vyslovili, že sťažovateľ sa ponecháva vo väzbe, pretože dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku stále trvajú. Tieto súdy pritom neboli povinné označiť konkrétny dátum, do kedy bude sťažovateľova väzba trvať. Je podstatné, aby lehota jeho väzby bola v súlade

s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je stíhaný za obzvlášť závažný zločin, ako aj s prihliadnutím na to, že jeho väzba začala plynúť 3. apríla 2009, lehota podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku je zachovaná. V súlade s § 79 ods. 1 Trestného poriadku je úlohou súdu, aby v prípade, ak pominú dôvody väzby alebo zákonom prípustná lehota trvania väzby, prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu.

Keďže väzba sťažovateľa aj po podaní obžaloby trvá na základe súdneho rozhodnutia o jeho ponechaní vo väzbe, ako aj na základe ďalších súdnych rozhodnutí o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

5. Okrem toho sťažovateľ uviedol, že namieta aj postup Okresnej prokuratúry Z., avšak v sťažnosti neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by ústavný súd mohol vziať do úvahy z hľadiska posúdenia, či určitým konaním, respektíve opomenutím konania alebo rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci mohlo dôjsť k porušeniu jeho práv. Na základe toho ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju aj odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010